

ZEMPLÉNI LAPOK.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Főnt 9. szám

hova minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előzetési s hirdetőmennyi pénzek is küldendők.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

Előfizetési feltételek:
Egész évre 6 ft — kr.
Félévre 3 „ — „
Negyedévre 1 „ 50 „
Néptanítóknek és körjegyzőknek egész évre . . . 4 „ — „
A hirdetési díjak, a hirdetési rovat élen látható díjszabályzat szerint számítottak

Felelős szerkesztők s kiadótulajdonos társak:

BORÚTH ELEMÉR **HORNYAY KÁLMÁN.**

A társadalmi fensőbbbségről.

(Cikkisorozat.)

A kérdés, mely cikkekben a feleltség pészéről kissé megtisztogatni hazafias szándékom, úgy hiszem a társadalmi kérdések sorában a legelső egyike. Sőt, ha úgy tekintjük a dolgot, ahogy azt valójában kell; ha t. i. úgy fogjuk azt fel és szivleljük meg, mint nemzeti kérdést: az első elsőjének is nevezhetni; mert fajunk, a magyar faj, fentartási ösztöne s a nemzeti becsület érdeke szólnak meg benne.

De meg más oldalról — tekintve azt, hogy a panszláv politika polyp-karjai szorongatnak bennünket körös-körül; ügyelve arra is, hogy zilált közviszonyaink fejleményei a társadalmi békétlenség, zavarosság, megférhetlenség, kollektív fogalmaival szinte egyértelműk: a magyar társadalmi fensőbbbségnek kérdését lételünk legsürgősebb kérdésének kell, hogy nevezzük s tekintsük.

Mit is értünk mi e fensőbbbség alatt? Fajunk uralomképes hatalmát. S melyik az uralkodó faj? Történelem, jogbölcsélet és természettudományok egyhangzó ítélettétele szerint az, amelyek erősebb. Erősebb anyagilag, képebb moraliter. Az anyagi és erkölcsi erő teljessége hatványmutatója a társadalmi fensőbbbségnek. Mennyivel magasabb e hatvány, az anyagi jólét s a szellemi képesség, annyival többet számít a népfaj is, mint gyök a társadalmilag és politikailag együvé rendezett egyéb fajok sorozatában.

Ebből világosan látható az is, hogy a társadalmi fensőbbbséghez oly erős és hatalom kívántatik, milyen nem adatik egyszerre; éppen úgy nem az egyes népfajnak, mint nem adatik az iz, zamat, szín, alak, szóval a belső és külső ajánlatosság a gyümölcsnek. Lassu, gondos, és okszerű ápolás, fejlődés, érlelődés fejleménye ez. Ezenkívül barátságos klíma, egészséges talaj is kívántatik ahhoz.

Ezek következtén oly formát adhatunk tehát egyelőre a tisztán fajunkra viszonyított kérdésnek, vajjon magyar fajunk természetes, józan képességei alapján van-e, lehet-e hivatva fajbeliivel szemben a vezérszerepre? Anyagi és erkölcsi képesítettése érdemesítette-e már valaha arra, vagy érdemesíti-e jelenleg s milyen reménykedései lehetnek jövőbeni fensőbbbségére nézve.

E széttagolt alkérdésekre, tekintettel a főkérdésre, egyenkint óhajtunk felelni — felelni pedig a történelem tanuságtétele mellett s a jogfilozofia elvi megszólalásai szerint.

Tekintve fajunknak multját, abban szervező, önállóságot sohajtó készülődéseit, helyfoglalását az európai nemzetcsaládban, viszonyait szomszédjaival szemben, egyszóval bel és kültörténetének mozaikéjét — mit látunk azon? Látjuk a folytonos véres csaták nyomait, az élet halál-harcz borzasztó tusáit, ezek közepett a hősiesség elszántságot, nemes önfeláldozást, a vitéz halállal egyértelműnek vett honszerelmet! De a társadalmi fensőbbbséghez való hivatottságra a hősiesség virott csaták híre még nem elegendő. A történelem Muzsája szemlélt tart ugyan a csatamezőkön is, de amit utjában, haladában, a nemzetek diszkoszorujául egybe fűz s örökül nyújt a jövő generációknak, az nem pusztán a harczi hir; hanem inkább: az anyagi és szellemi országában végzett munkák, kivivott eredmények dicsérete, összege. Arisztotelesz bizonyára többet tett a görög szellem, illetve az emberiség üdvére, mint Nagy Sándor!.. Sz. István szelid politikája többet használt a magyar társadalmi fensőbbbségnek, szolidaritásnak, mint a vezérek kemény ököltusái.

Az a harczi foglalkozás — melyből eleinknek oly bőven kijutott, jórészt kizárta a virágzó szellemi élet lehetőségét. Ez a szoros és helyes értelemben vett emberi élet, csak a jól szervezett társaságban indulhat reményteljes csirázásnak, virulásnak. És valljuk meg őszintén és szegyenkezés nélkül, hogy míg Europa egyéb nemzetei, nyugati szomszédaink a csendes és szelid bizton-

ság szulte társadalom nyájás emlőin erősültek s nevedektek, bennünket az ég eltemetéssel fenyegetett. Az országlát s ennek elvei nálunk is azok voltak ugyan, ami Europa többi nyugati államai-ban divatoztak. S hogy mégis a társadalmi fensőbbbséget pereminentiam intéző városok — a társadalmi érintkezés e nyüzsgő fókohelyei — nálunk oly elvétve keletkeztek: annak főokául, el tekintve az országlát egyes hibás mulasztásaitól, leginkább az időszulte azon kötelesség lerovását kell tekintenünk a magyar faj részéről, hogy ez saját fiainak testéből rakott gátat az izlam szertelen áradatainak és saját vére hullásával cserélte ki és hiúsította meg a gögös padisah azon országra és világra szolo mondását, melyszerint előbb meg nem pihen, míg hadiménét sz. Péter oltárán, Rómában, jól nem tartandja.

Es ezt nem saját hibáink dicséretéül hozom fel; nem is törhetlen nemzeti vitézségünk gloriátójaképpen, hanem csak bizonyosságul annak, hogy a magyar faj nem hanyagsága, vagy éhletlensége miatt nem épített városokat; nem azért, nem mintha már természeténél fogva csak kanász-kodásra, lókötösre stb. lenne hivatva; hanem azért nem, mert abban szerencsétlen sorsa gátolta.

Szerencsétlen sorsa igen is. Mert, hogy csakugyan iparkodott becsületes szorgalma utján jobb, kényelmesebb és csinosabb létre vergődni; bizonyította azon virágzó ipar felmutatása által, melylyel a mult századokban Europa nagy piacza in nemcsak versenyképes de irányadó is lett. Szinte hitágazattá lett már a külföld meggyőződésében — úgy mond az igazi arany bulla írója, — hogy a magyar nyájörző, legfeljebb földmives él, mely a városi életet nem szereti, a városi ipart unja s hogy tehát közte zsidók, rácok és német pinczerek nagyon könnyen boldogulnak.* Igaz. Csak oknak nem szabad az okozatot venni, melyet olyan viszonyok eredményeztek, mikről a magyar nép nem tehet s mikbe gyakran Europa kedvéért esett.

Dug.

A székesfehérvári országos kiállítás alkalmából.

III.

Vajjon mily alapokon nyugszik és vajjon mily megkülönböztetés létezik a kerületi-, országos- és világkiállítások között? méltán kérdezhetik azon iparosok vagy t. ügybarátok, a kik a hazai iparügyek s iparos osztály anyagi s szellemi fejlődése iránt érdeklélve viseltetnek és az ügy érdemében közölt jelen tanulmányomat némi megszívlelésre méltatják.

Vidéki, kerületi, megyei, sőt helyinek is nevezett s egyes kerületek, megyék s városok helyi viszonyainak megfelelő kiállítások alatt értjük a szorgalmi munkának egy oly csoportosított feltüntetését és a közönség szeméi elé való vezetését, melyet a haladó törekvés s ipari munkásság az országnak egyes kisebb területkórén kifejtési iparkodik és melynek lehet eredményei, mint részei az egésznek, beilleszthetők azon keretbe, mely élénkbe hűn tükrözi vissza az egész ország egyöntetű haladási s emelkedési igényeinek alkatrészeit.

Ez teszi lehetővé a helyi közgazdasági viszonyok szellemi törekvéseinek s anyagi emelkedésének alapos megismerhetését, sőt alkalmat szerez s nyújt a hivatott közegeknek — ennek folytán az intéző kormányzatnak és az ország egyes vidékei között felmerülő fejlődési hiányok beható tanulmányozására és azon anyagi s szellemi eszközök megválasztására s mikénti működtetésére, melyek alkalmazandók, hogy az itt avagy amott az egészre nézve hátrányossá válható elmaradások és hiányok előnyösen kiegyenlítettessenek.

Mindezeideig azt észleltettük azonban, hogy az ily kisebb s csupán egyes kerületekre: esetleg városokra szorított s megpróbált kiállítások ren-

dezése, daczára annak, hogy olykor ez, az egész ország munkás viszonyainak átalakítására kiinduló pontként szolgálhat: nemcsak a kormányoktól, vagy annak politikailag életre hívott állami felügyelőségeitől, de még a kisebb állami tisztviselőktől, az ország magányzó előkelőitől, intézkedő közegeitől, de sőt még a termelő s iparos közönségtől sem méltatik egy oly kellő figyelemre, melyet az fontossága folytán megérdemelne. Holott pedig épen ezen kerületi s megyei kiállítások tüntethetik elő egyes vidékek ipari munkássága légnymotának valódi fokát s nyújthatnak biztos támpontot a jövőbeni intézkedésekre.

Ezért a vidékek, esetleg megyék, sőt egyes nagyobb központosított városok forgalmi közönsége által rendezett, vagy rendezendő kiállításokat észszerűleg nemcsak az egyén anyagi érdekeinek szempontjából, de a nemzet ipari jövője iránti hazafias érzetből is nem volna szabad elhanyagolnunk. Nem a kormánynak, nem a kerületek befolyásos s hatni képes előkelőinek s még kevésbé azon osztálynak, melynek szellemi s anyagi fejlődése elmaradhatlan kelléke az ország helyes irányu közgazdasági emelkedhetésének.

Nem szabad azonban még sem ezen kiállításoknak oly kisebb városokra, avagy esetleg egyes gazdasági egyletek oly kisebb területkórén szorítva lenniök, hogy az nemcsak az ország összességének érdekeire nézve elvesszen, avagy még a közelben lévő termelő vidékre nézve is, minden látszólagos következmények s előnyök nélkül mintegy elmosódják.

Egy helyes irányban s alaposan kitüzött célokkal összekötött kiállításnak tehát mindég egy oly székhelyen, avagy az ország egyes részeinek vidéki központjainkkal létesítve lenni, hogy ott lehetővé váljék az egyes megyék, esetleg egész vidékek közgazdaságának nevezett minden ágazatu termelő képességét kellőkép feltüntetni és egy a statisztikai tudományok művelőinek, mint a fogyasztó közönségnek alkalmat nyújtani arra, hogy a helyi termelő s ipar fejlődő viszonyait s álláspontját hű képletekben alaposan s megzafolhatlanul, mint valódi tényt megismerhesse.

Az államnak számtalan oly közgazdasági céljai vannak, melyek minden körülmények között bizonyos egyöntetűséget feltételeznek és melyek nem csak a közéletben, de a törvények alkotásánál, a pénzügyek rendezésénél, a népnevelés, az általános közmívelődés, sőt a felsőbb tudomány terén is számba vétetnek. Ehez pedig szinte egyik kellék az ipar és kereskedelmi anyagi erőknék országos érdekű csoportosítása, hogy az általános közgazdaságnak azon mellőzhetetlen ágazatai mielőbb kiemeltesse, kedvezőtlen hatásu s súlyedni indult helyzetökből. Melynek egyik főtényezője: az ipari munkásság vidéki kiállítások általi hatványozása.

Mig az állam, vagy olykor vállalkozó társulatok is nem győződtek meg általában arról, hogy egyes vidékek s ipart üző városok az anyagi munkásság terén a fejlődési viszonyoknak melyik fokára léptek már, melyet egyedül a részletes vidéki kiállítások osztályai-ban tanulmányozhatni — alig lehetne érteleme s valami nagyobb szabásu előnye, egy nagyobb térfogatu országos kiállítás rendezésének. Annak inkább csak neve lesz „országos” — melyből aztán hiányzanak az ország egyes termelő vidékei és ipartermelői; miután a kiállítások közérdekű eszméje nem hatolhatván a munkátlannul maradt termelő rétegeknek előkészületlen alanyába, az illető faktorok nem is mernek az országverseny terére lépni, szokatlan levén előttök egészen azon munkásság előnye, mely az anyagi és szellemi tevékenységgel párosítva: elüzni képes teréről azon elmaradt iparmű vagy gazdasági termelőt, mely a kor követelményeivel haladni nem bír, nem tud, vagy indolentiából: nem akar. És így a mai országos kiállítások még máig sem bírhatnak más jelleggel: — mint a milyennel egy több vidék-részekből alakult nagyobb szabásu, vidékileg központosított kiállítás bír — miután egy országos ily nemű vállalatnál a faktorok kellő száma is általános képzettsége korlátozt.

A kisebb kerületi és megyei kiállításoknak

leten a község minden nyelvű és felekezetű lakója, világi és egyházi előjáróságok, tanyalások és sokan idegenek, ünnepi színt öltött s lélekkel ünnepelt az egész. Az alattvalói hódolaton kívül, hálaanyagot hozott az egész. Az alattvalói hódolaton kívül, hálaanyagot hozott az egész. Vasárnap 27-én Gräffl-Györfi Róza báróné rendezett népünnepet — a tanyai eszélségnek.

A szikszai adóhivatalból a még márczius végén 14 ezer forintnyi értékkel együtt eltolvajolt szekrényt megtalálták a Tisza partján, Keszi közelében, feltörve, üresen. A 16 18 mázsás szekrényt hengereken gördítették el három szobán keresztül, a kitört falrésig. Ott emeltyükkel tették szekérré, míg magok, mint a kerék lenyomatok mutatták, könnyű uri járműven hagyták el a tett helyét. Egy hónap óta, minden kutatás dacára, ennél ma sem tudnak többet.

Azok az urak igen betanulhatták a mester-ségüket!

r. i.

Délzemplén faiskoláiról.

M. Bartha János a szerencsi járás faiskola felügyelője a járásbeli faiskolákról egy kimerítő s tanulságos jelentést adott be, melyből érdemesnek találjuk az alábbi összegező zárrészeket köz-
zétenni.

I. A faiskolákról.

Rendezett faiskola van: Kesznyéten, Harkány, Szada, Tállya, Golop, Uj-Csanás, Meggyasszó, Gesztely, Hernád-Németi, Sajó-Hídvég: 10.

Kezdetleges állapotban van: Tisza-Lucz, Zombor, Ond, Kis-Dobsza, Kak, Köröm, Girincs Kis Csécs: 8.

Rendezetlen faiskola van: Bekecs, Szerencs, Mád, Rátka, Monok, Külső-Böcs, Berzéken: 7.

Nines faiskola: Hoportyon és Legyes-Bényén. Szilárd kerítésben van: 10. Sándorral s élősvény-nyel védve: 11. Sándorral körülveve: 4. Összesen van: 25 faiskola.

II. A fák mennyiségéről.

Van a faiskolákban összesen:

Vadonc 16,000

Anyafa 1,000

Oltvány 1,500

Összesen: 18,500.

III. Eljárásomról.

1. A faiskolákat 1878-ik évben két ízben meglátogattam.

2. A tanító uraknak elméleti s gyakorlati előadásokat, utmutatásokat tartottam.

3. Több helyeken a tanító és növendékek jelenlétében mutogattam a nemesítés különféle módjait.

4. Saját kertemből oltógalyakat osztottam.

5. A berendezéshez — hova jónak láttam — anyafákat, vadoncokat, magvakat, kertészeti eszközöket rendeltem.

6. Ez évben is oda működtem, hogy a faiskola rendezéséhez kellő alap — pénzben és csemetékben — a községek nagyobb terhelhetése nélkül előállíttassék.

IV. A faiskolák akadályai.

Több helyen amiatt emeltetett panasz, hogy már eddig is a nép a faiskolát mintegy magának tartván, abból magának szabadon gazdálkodik. A hol már termőfák vannak, ott a gyümölcsöt nappal is elviszik, a fák galyait kíméletlenül tördelik, a csemetéket botnak, ostornyelnek s más hasznonyelre ragadják; ilyen módon a faiskola haladását rossz akaratulag akadályozzák.

Szintén nagy akadály a faiskolák rendezésénél azon szomorító körülmény, hogy az illető néptanító urak nagyon kevés — sőt egyes helyeken — legkisebb gondot sem fordítanak, ezen valóban hasznos és szép intézkedések valószínűsítése, a faiskola rendezése és a növendékek e téren oktatására.

V. Az akadályok elhárításának módja.

1. Felsőhatóság útján kiadott szabályrendelet értelmében a kártevők pénzbürséggel fenytessenek s ezen büntetésűzenek a faiskola javára fordítandók.

2. A tanító urak utasításának, miszerint faiskolájukat szorgalommal műveljék s növendékeiket is e téren gyakorlatilag oktassák. Ha pedig ezen kötelezettségeiknek eleget tenni nem akarnak, az ő költségekre kiküldendő szakértők által végeztessenek a munkálatok.

Különlélek.

× **A tűzoltók** zászlószentelési ünnepélye, mely jövő hó 15-én fog megtartatni — fényesnek ígérkezik. A testvér-egyletek tekintélyes számmal lesznek képviselve s még a szombathelyiek is köszönettel fogadták a meghívást a részt veendőnek az ünnepélyen, a mi — tekintve a nagy távolságot Ujhely és Szombathely közt — valóban igen szép a szombathelyiektől.

× **Szivar-kraach.** Közelébb egy pár napig, még a nagy-trafikban sem volt kapható 2 és

4 krajczáros szivar, s a füstölmi szerető közönség, con amore — koplalható. Tekintve, hogy a 2 és 4 krajczáros szivarok legnagyobb fogyasztásnak örvendenek, miután a legtöbb ember zsebe ezeket győzi meg legkönnyebben: határozottan felrohadó, s a közönségnek elhanyagolásul tekinthető, ha ilyen szivarokban hiány mutatkozik.

× **A „tűzoltóhoz“** címzett koresma bérlője, a helyiségével átelleni Steinerféle kert mulatóhelylyé alakította át s mondhatni, hogy csinosan berendezte. A megnyitás a múlt kedden este volt, a mikor is több tagból álló vig társaságok szívták az asztalok körül a friss levegőt s a jóféle „czankettet.“ Míg a forró napok be nem következnek, az időzés kellemesnek ígérkezik e helyütt, a nyári napok beköszöntével azonban a falakkal körített kertből a forróság aligha el nem riasztja a mulatni vágyó közönséget.

A tokaji fiatal öngyilkost: Vajtót, reménytelen szerelem vitte arra, hogy életének véget vessen. Azon reggel, midőn az eszme megfogamzott nála, fölment a város fölötti hegyre, mit atyja észrevén, csakhamar utána sietett, úgy hogy atya és fiu között alig volt 10 lépésnyi távolság, midőn az utóbbi szíven lőtte magát. A halálos golyóba „Mariska“ név volt bevésvé.

+ **B-Olasziba** jött meghalni. Múlt hó 26-án egy 25 éves fiatal ember B-Olasziban szíven lőtte magát. Hátrahagyott levelében, melyben „tisztelt uraim“ megszólítást használ s így körülbelül Olasz férfi-publikumához kívánta azt intézni — leírja, hogy erdélyi születésű s a zsidó vallásban született, de szülei 2 éves korábaa protestáns hitre tértek át, — leírja aztán meglehetősen ügyetlen érzelgéllyel, hogy egy nőbe volt szerelmes, de az őt rutul megcsalta s nem adhatott neki más megnyugvást, csak a halál. A levél alatt B. Sándor név állott s jellemző az, hogy az öngyilkos fiatal ember bocsánatot kér B-Olaszi lakosaitól, hogy közéjük jött magát kivégezni, még azon kívánságát is kijelenté, hogy hullája fel ne bonczoltassék. Ki létét még idáig nem tudni.

— **A kisbirtokosok** országos földhitel-egyesülete mint a „Keresked. és Iparlap“ írja, melyet pár év előtt oly lelkesen karoltak fel, még mindig nem tudott a kezdet nehézségeivel és a kezdeményezés bürokratikus hosszadalmasságával megküzdeni. Legutóbb ismét gyűlés tartott ez érdeemben, mely alkalommal a kormány és a létesítő bizottság az ez ügyre nézve még függőben volt kérdések kölcsönös — s a létesítő bizottság álláspontjára nézve kedvező — megoldást nyertek.

A kincstári dohánytermelők holdpénz és zsinorpenz czimen rendes dohánytermelési előleget szoktak kapni, melynek megállapításánál a bécsi cs. kir. pénzügyminiszterium 1851. évi ápril 26-án kelt rendelete szerint eddig a bécsi mázsánként fennállott dohánybeváltási árak szolgáltak alapul. A súlymértékek változtatásával és a dohánybeváltási áraknak métermázsa szerinti megállapítása által, az előlegek kiszámítása alapja megváltozván, a m. kir. pénzügyminiszterium az előlegek kiszámítási alapját is megváltoztatta és pedig a holdpénz név alatt kiszolgáltatandó rendes előleg minden, dohánynyal beültetett telekezeti hold után 20 frt, a zsinorpenz pedig minden várható 100 klgr. száraz dohánylevél után 2 forintot meg nem haladhat. Ezek tehát maximális árak s midennemű elemi csapás csökkentő hatással van a kiszolgáltatandó előlegekre. A megállapított holdpénz kiterjesztetett a csetneki s a finom és közép finom kerti leveleket termelő községekre is; 25 frt holdpénz csak azon esetben adható, ha az illető község utolsó három évi dohánytermésének átlaga elég magas pénzeredményt mutat fel.

Irodalom.

Könyvismertetés.

Legközelebb jelent meg Sáros-Patakon dr. Kun Zoltán ily című munkája: **Értekezés a fülbetegségeknél alkalmazható vizsgálati módszerekről s azoknak körjelzési és gyógyértékéről.** 88 lap.

Ezen nagy gonddal összeállított mű egyes érdekesebb részei kivonatban be voltak már mutatva a zempléni megyei orvos-gyógyszerész-egylet ülésén, hol szerzője már előzetesen megismertette kártársait ezen érdekes mű tárgyával, tartalmával és czéljával.

Megjelenésével most már megtestesülve áll a szakértők bírálata előtt, teljes mérvben kielégítve a hozzákötött reményt, — amennyiben a szaklapoknak a szerző alapos készülttségét s a mű valódi szakirodalmi becsértékét elismerő bírálata dicséretére válik, nemcsak szerzőjének, de orvos-egyletünknek is.

Szerző ezen műben a fül megbetegedett képletéinél a betegség nemének, nagyságának s következményeinek kimutatására alkalmazható vizsgálóeszközökről, — a vizsgáló eszközökről s az általok elért eredmények gyakorlati értékéről szól röviden, de igen alaposan s a vidéki orvosi gyakorlat igényeit teljesen kielégítő módokon, kimutatja azon fontos gyogyeredményeket, melyeket csepfolyó gőz és gáz-nemű gyogyiszerekkel, az illető műszerek segítségével

elérhetni. Végül azon kóros következményekről tesz említést, amelyeket a fülbántalmak a beteg foglalkozására, szellemi fejlődésére gyakorolnak.

A 45 ábrával ellátott mű, úgy irányja, mint beltartalma által a szerző elismerésre méltó szakavatottságáról tesz tanúságot — s legnagyobb örömmünkre szolgál, hogy megyénkben akadt szakfőru, ki a vidéken számtalan akadályt fogva eddig elhanyagolt fülgógyászatot a tudomány mai állása szerint ismeri, műveli, gyakorolja. sőt előbbre is viszi.

S.-a.-Ujhely, 1879. májushó 3-án.

Dr. Chyzer Kornél.

Sport.

Perbenyiktől Páczinig.

Azon reményben, hogy a „Zempléni Lapok“ tisztelt olvasói közül nem kevesen kedvelik a vízi sportot, leírom röviden egy kirándulásomat a Karcsaéren, mely Óros mellett szakad a nagy Karcsa. Már évek előtt kísérletet akartam tenni, nem juthatnék-e el a Karcson koresolyázva Páczinba. Napot is tüztem ki magamnak; de zivataros időjárás megghiúsította tervemet. Az idej szomorú áradások lehetővé tették, a kirándulást csolnokon; bár a vízi ut megtétele sokkal több bajjal járt, mint egyelőre hittem, jóllehet egy kipróbált embert is vittem magammal, ki segített evezni.

Perbenyiknél szálltunk csolnokra, reggel fél kilenczkor. Jól haladva értünk Kis-Géres közelébe, melytől alig lehattunk néhány száz lépésnyire, midőn egyszerre a Karcsa egy nagy kanyarodást tesz és mi újra Helmez alá kerültünk. A kákvál felt vizen sok fáradsággal értünk Géres alá, hol egy kis erdő alatt kikötöttünk, megpihentünk, szalonnát süttöttünk s hideg hussal együtt jóízűen költöttük el. A faluban a víz igen csekély lévén, nem volt egyéb hátra, mint a csolnokot, egy jó darabon bokáig erő vízből huzni magunk után. Gérestől a vasutig minden jól ment. A közeleső vasuti töltés miatt, csak a bánya átmetszetén juthattunk ismét a Karcsa. Rövid haladás után becsületesen megázva érkezettünk a Karcsa vasuti hidja alá, melyet épen ujtítottak; kiszáltunk tehát forgácsot szedni, hogy adandó alkalomkor tüzet rakhassunk. Két óranyi haladás után, az eső egy kis kunyhóba üzött, hol körülbelől fél négykor ebédünk elkészítéséhez fogtunk s vagy egy órai pihenőt tartottunk.

Fél ötkor ismét csolnakba ültünk és pompásan haladtunk, egészen fél hétig. Ekkor a Karcsa egy nagy kanyarulatán akartam átvágni; de azok, kik a mezőkön szántottak, semmi árért, sem akarták csolnokomat Órosig, a nagy Karcsa alá vinni; falut pedig nem értünk. Hét óra után egy tanyára bukkantunk, hol a béresek segítségével alig tíz percz alatt takarítottunk meg magunknak egy óranyi kanyarulást a Karcson, melyen ismét vígan haladhattunk, Óros felé.

Végre az éj setétjébe szállottunk partra s kevés podgyászunkkal fél tízre begyalogoltunk Páczinba.

S-y B-a.

Üzleti tudósítás.

Hivatalos

piaczi ár-kimutatás

1879. május 9-én.

	frt.	kr.
Buza 100 klgr. sulyu. 1 hect.	7	75
Gabona 100 „ „ „	4	75
Árpa 100 „ „ „	5	—
Zab 100 „ „ „	5	—
Kukur. 105 „ „ „	4	50
Burgonya 100 „ „ „	2	20
Borsó 100 „ „ „	10	—
Lencse 100 „ „ „	4	—
Paszuly 100 „ „ „	5	50
Köl. kása 100 „ „ „	9	—
Vaj 1 liter		80
Szesz „ „ „ „ „		27
Marhahus 1 klgr.		40
Szalona új „ „ „ „ „		60
Sertés-zsír „ „ „ „ „		72
Széna méter mázsa	3	—
Alom szalma „ „ „ „ „		70

Szerkesztői üzenetek.

B. J. III. évi jogász urnak. A megtámadt közlemény egy általában nem sértheti az összes tanuló ifjúságot, valamint azokat sem, akik a nevezet helyen mulattak. Deákorunkban gyakran követünk el olyan aprólékos „stiklit“, mely tréfás volta miatt talán az adomák számát szaporítja de se hátra, se előre árnyékot nem vet. A czáfolat közlésével nagyon komoly színt adnánk a dolognak, míg anélkül szép csendesen elmosódik. Egyébiránt a nevezett közleményt teljesen illetékes kezektől vettük s éppen nem volna előnyös önkre nézve, ha e tárgyban a polemia terére mennének át.

